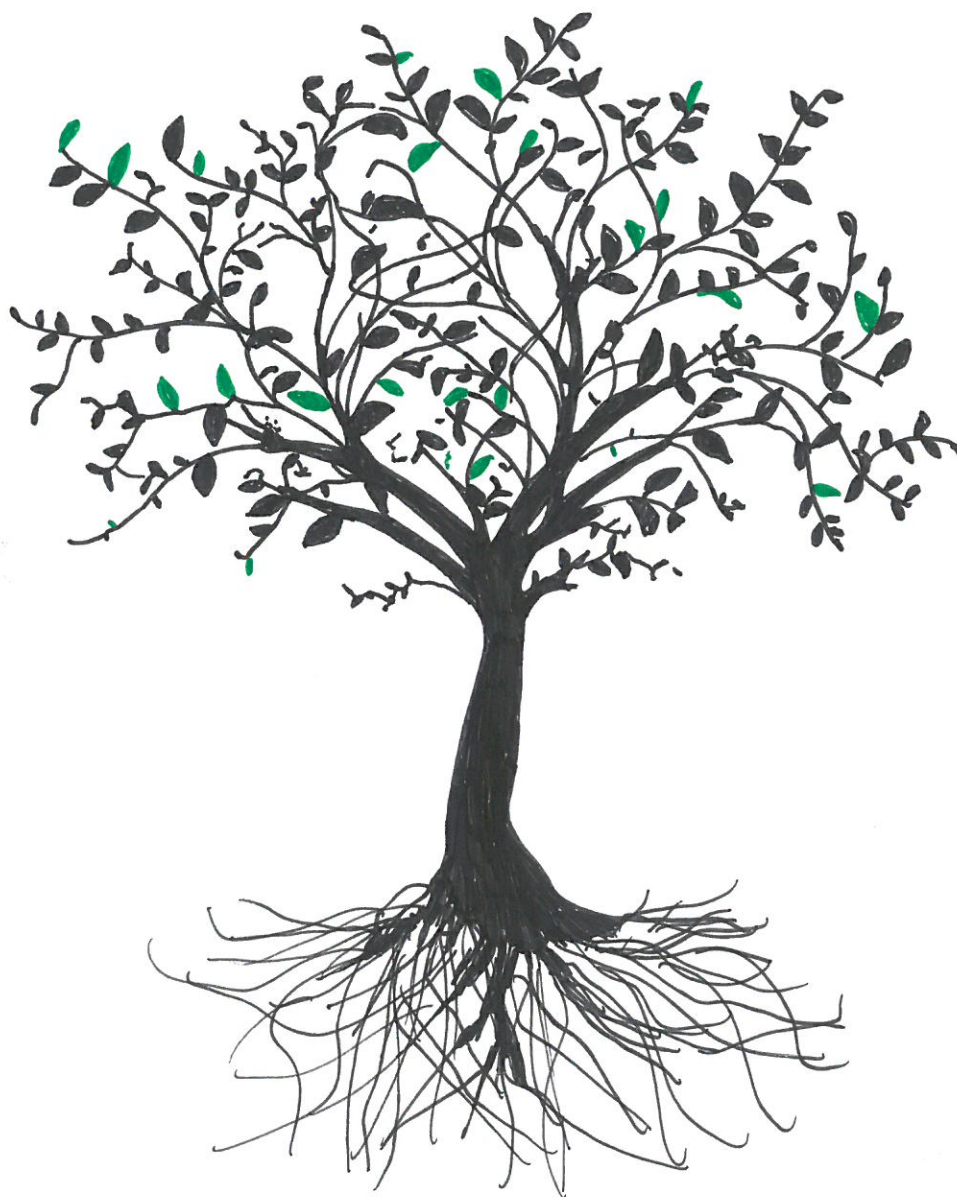

39

EL TARONGER

Autora: Clara Martínez Albelda
Data de naixement: 25-09-2005
Telèfon família 607 25 49 10
Adreça: C/Gregori Mayans, 17, 6é A.
46702. Gandia

Centre: Col·legi Abecé
Curs: 3r d'ESO
Professora: Paula López/Paula Sanchís
Telèfon col·legi: 665 61 15 96

EL TARONGER

“Com aquest taronger, els nostres pobles són tronc que ens arrela als nostres orígens, saba que nodreix la nostra identitat i branca ferma on pot florir el món que volem”

Una brisa dolça, amb sabor a tarongina, ompli els racons del nostre pati d'una primavera que està ansiosa per esclatar.

Ací, asseguda a la seua cadira de boga, mentre llisque amb rítmica tendresa els meus dits per les seues inicials, *N.T.*, cisellades fa molts anys amb una tosca delicadesa al respatller, tracte d'esbrinar què et passa, com puc ajudar-te. Una aclaparadora melangia t'ha negat d'arrel i, al teu racó, ja fa dies que sembla que has abandonat la lluita.

Fa més de quinze anys que vas arribar a casa, ho recordes? Et va portar l'avi quan va vindre a viure amb nosaltres. I des de llavors, com una mena de parent llunyà, d'oncle fadrí, ens has acompanyat als dinars familiars, als cafès dels capvespres o les nits a la fresca.

Jo sí recorde perfectament aquell matí, quan, davant la solitud immensa a la qual el pas del temps l'havia condemnat, cansat d'acomodar dies i morts, l'avi, va dir adéu per sempre al seu poble. La saleta estava fosca i aclaparadorament silenciosa, la maleta als seus peus i ell, assegut a aquesta cadira, ens esperava

sostenint amb reverència un bric de llet que havia transformat en una mena de cofre temporal.

Havia viscut tota la vida a aquell xicotet poble llaurador de la Ribera Alta. Una vida callada, que ell no va triar. Tampoc mai va saber que podia somiar ni desitjar-ne cap altra. De la feina a casa i de casa a la mitja fanecada que tenia prop del cementeri. I els diumenges al casino a fer una xarrada mentre els amics "xamelaven". Un món senzill, construït amb silencis i caminar pla, de lluita calmada, d'estima subtil i arrelades amistats.

No va girar el cap quan el cotxe va deixar enrere les restes mortals que la competència internacional havia deixat del magatzem dels Ribera, on ell, com tants altres, havien treballat totes les hores del dia per tal de poder donar als seus fills una formació universitària que els obrira camins. Camins pels que van marxar primer els joves i per on ara marxava ell, tots fugint d'un poble que esdevenia inexorablement erm.

Tampoc no va fer una última ullada ni es va acomiadar dels carrers buidats que havien vist les seues primeres passejades, ni del banc ara rovellat on va sentir la dolçor intangible del primer amor, ni de les places que el contemplaven òrfenes de vida on havia jugat, ni de les terres que havia llaurat. Tan sols va prémer amb força la capsa, com si aquesta guardara tots els ulls que l'havien mirat, les mans que l'havien acarolat, les paraules que li havien fet mal i les que l'havien curat, i va mirar endavant aferrant-se amb força a un futur que inclement fugia.

Tampoc he oblidat aquell matí de llum càlida i fresca, quan mentre tots desdejunàvem l'avi es va posar les ulleres, a poc a poc es va arromangar la camisa i va començar un màgic ritual. Havia tret del vell bric de llet una branqueta menuda d'un dels arbres que tant havia cuidat, una esqueix del seu passat, d'aquella vida que la realitat l'havia obligat a abandonar, i, mentre la sostenia amb devoció, voltejava, com si ballés, el vell taronger amarg que decorava banal el pati. S'apropava, s'allunyava, palpejava el tronc, les rames i quan tots dos van arribar a un enteniment, amb solemnitat, respecte, saviesa i rigor, com havia après de son pare i aquest dei seu, va empeltar de vida aquell arbre pansit.

I, des d'aquell moment, amb tu, amic meu, va germinar també un vincle, entre la nostra atrafegada vida a la ciutat i el poble de l'avi, entre la modernitat i les tradicions.

Tots els dies es repetia el ritual: l'avi es posava les ulleres, s'arromangava, et regava, esporgava, o simplement seia a aquesta cadira junt a tu, que escoltaves pacient els records de la seua vida al poble quan aquest encara bullia, abans que els furtaren el trenet de via estreta, abans que els grans comerços desbancaren els negocis familiars, engrunes d'una realitat que feia molts anys havia anant assecant-se. Una vida al poble que ara corria per les teues branques, que formava ja part de la nostra quotidianitat.

-Sanguines, veuràs que bones! Igual no són les més boniques però són dolces com la mel- em va dir rebolicant-me suaument els cabells amb un somriure satisfet, mentre pelava una taronja de la primera collita que vas donar. – Ara les paguen a quatre gallets, per això estan tots els horts llançats a perdre, no paga la pena ni l'esforç de collir-les, però són les millors!.

Amb les taronges la casa es va omplir de refranys, de paraules oblidades, vam compassar el nostre ritme a la seua calma. La nostra ignorant futilitat va descobrir que les coses, i també les relacions personals, quan es trencaven es podien apanyar o tindre una segon vida. La saviesa d'aquell home senzill d'un poble menut de la Ribera es va emulsionar amb la nostra impaciència. L'avi va ser un empelt de vida calmada, dolça i assenyada, que va arrelar amb força a les nostres vides urbanites. Saba vella que va capgirar a poc a poc la nostra manera d'entendre el món.

Però malauradament una foscor lenta e implacable va foradar i buidar la seua senzilla memòria, esmicolant cruel els seus records dolços, els amargs, esborrant el seu nom, els seus fills, els nets. Un oblit devastador que el va desbandar definitivament del seu poble. Però fins l'últim moment, cada dia es va arromangar per cuidar de tu, el seu estimat taronger.

Una vesprada tan bonica i assolellada com aquesta, que sabia a primavera, ell va marxar. I tu, que has sigut la seua manera de romandre amb nosaltres, llangueixes, i a mi em cauen les ales del cor.

Un amic del pare ens ha dit que tens el virus de la tristesa dels cítrics. *Closteroviurs*, ha sentenciat. Però tu, estimat taronger, amic, palplantat al teu racó, saps com jo que no és així. Els dos sabem que la teua pena és altra, és solitud, enyor, melangia. És el dolor que ha deixat la seua absència.

Però, amic, jo em negue a donar-me per vençuda. Crec que és hora que tornem a casa per retrobar-nos amb ell, amb el seu esperit que ara ens manca. Així que agafaré un bric de llet buit i, amb una de les teues branquetes, empeltaré d'esta nova saba que corre per les teus rames, amalgama de tradició i progrés, els tarongers de la mitja fanecada que encara conservem al costat del cementeri. Allí, al seu poble, al nostre poble, la vida brollarà de nou.

Autora: Clara Martínez Albelda

Adreça: C/Gregori Mayans, 17, 6é A. 46702. Gandia

Centre: Col·legi Abecé

Curs: 3r d'ESO

email: : c.martinez.2@colegio-abece.es

Professora: Paula López/Paula Sanchís

Telèfon de contacte família 607 25 49 10